Paul Goma

Paris, 6 februarie 2005

SĂ ÎNVĂŢĂM DE LA EVREI…?

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morţii de la Auschwitz (a găsirii, a datului-peste - de către Armata Roşie, care trecea şi ea pe-acolo, mult după ce nemţii fugiseră cu deţinuţii valizi - şi nu a "liberării", cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară ? - de admiraţie : iată, după atâta amar de timp rezultatul *ne-uitării;* iată fructul *memoriei* întreţinută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruinţa unei comunităţi martirizate de nazism - vreme de doisprezece ani - asupra *amneziei*.

Admiraţie - şi gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciaţi de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de "aşa ceva". Adevărat, din 1940 până în 1989 fusesem supuşi operaţiei de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaş: "istoria URSS", "Curs scurt…", "istoria RPR", "Tezele…", "limbă maldavineascî" şi atâtea şi atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensante la adresa adevărului istoric şi la onoarea naţiunilor noastre neruseşti. Noi, românii, am moştenit, am produs puţine "hârtii" şi nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmaşilor, *urme*. Dacă adăugăm la tarele genetice şi inapetenţa, incapacitatea de a realiza - şi de a practicà - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirîndu-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până şi acţiunile lor ne-morale (ne-creştineşti), ca de pildă *minciuna-etnică*; ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut şi *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitaţia răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolşevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noştri, speriaţi de un Nürnberg II, ţipă, temîndu-se de dreapta răzbunare:

«*Fără violenţă!*» Şi: «*S-a început vânătoarea de vrăjitoare!*»,

Vasăzică aşa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără părinţi, fără casă, fără şcoală - fără ţară (nu fredonau ei în colţul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: "Azi ţara ta e casa *mea*"?). Ei, teroriştii, vânătorii de oameni nevinovaţi, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Piteşti, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârşit!, justiţii, au cerut, guiţînd (ca Buzura, în ianuarie 1990)… să nu care cumva să se exercite vreo violenţă asupra lor! «Fără violenţă!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noştri personali şi bestiali nu suportă violenţa!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puţin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskist, din rasism-bolşevic, din anti-românism feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era şi evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanţi, nu doar orbi, ci cu mult spirit de iniţiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de şarpe, acuzînd (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că

în România "tradiţional antisemită" se încalcă drepturile omului! Aşadar: ei, victime ale naziştilor 12 ani (1933-1945) de şaizeci de ani tot vânează nazişti, însă victimele comuniştilor - din 1917 ruşii, noi din 1940 nu avem voie să-i acuzăm pe torţionarii comunisto-sovietişti pentru crimele lor - fiindcă, dragă-doamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu violenţii, cel care vânează vrăjitoare bolşevice este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate prin violenţă, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roşie, ei, komisarii veniţi pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (şi cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: "luptă de clasă" (şi de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovaţi cu zecile de milioane din comunităţile europene ocupate de sovietici şi comunizate, în primul rând poloneză, au fost "lichidaţi", nu pentru vreun act potrivnic ideologic, ci pentru… potenţialitate: «*Ar putea, la un moment dat, să…*»: (în realitate *programul bolşevic urmărea distrugerea elitelor naţionale*). Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toţi membrii au fost, fie arestaţi, atâţia dintre ei asasinaţi, fie "doar" alungaţi din case, din şcoli, din spitale, declasaţi social, penalizaţi material.

Şi iată-i pe călăii noştri indignaţi până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzîndu-ne că ne dedăm la vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita şi în asta, zicînd şi noi cum ziseseră ei:

«De ce nu ne-am deda…?»… la vânătoare de bolşevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creştine, de ce am trece peste ofense, nedreptăţi, agresiuni? De ce am ierta greşiţilor noştri? - bieţii de ei, cei care obosiseră tot chinuindu-ne, tot "reprezentîndu-ne"? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porceşte-boereşte (nu proletăreşte) din sudoarea şi din sângele nostru, al înfometaţilor, al zdrenţăroşilor, al excluşilor în/din propria-ne ţară? - ei, acum, la scadenţă, se miră-indignează foarte că nu mai suntem aceleaşi oi duse la abator fără măcar a behăì?

În revista *22*, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oişteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

"Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internatională a Holocau-stului. (…) zi cu o semnificaţie deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupaţie maghiară, au fost deportaţi la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceştia, 130.000 au fost exterminaţi acolo.*"*

Noutate! Până mai ieri şi pe aceia "îi asasinaseră fasciştii antonescieni", după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral…

Mai departe A. Oişteanu dă note - bune - lui Băsescu:

"(…) pe 18 ianuarie (…) preşedintele [a spus] : «Săptămâna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz. (…) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (…) nu voi tolera ca România sa mai fie asociată cu gesturi de această natură»" A. Oişteanu rezumă rapid-anticipativ: "Sper să fie un semnal pozitiv pentru autorităţile româneşti, care au obligaţia de a veghea la respectarea legii. Pentru că şi în această privinţă, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziţie pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicam". (…) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002, privind «interzicerea organizaţiilor şi sim-

bolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovarii cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii». Potrivit ordonanţei, astfel de manifestări se sancţioneaza penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea in public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (…) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicata"(…). "Nu iau acum în discuţie inscrisurile anonime, cu autori greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (…) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (…) sau "ACHTUNG JUDEN!" (…). Totuşi, faptul ca nu se iau măsuri imediate de ştergere a unor astfel de inscripţii este şi el simptomatic în ceea ce priveşte nerespectarea legii. Vreau sa ma refer anume la unele manifestari cu autori cunoscuţi, fata de care autorităţile ar trebui să se autosesizeze:

"*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma,* **Săptămâna roşie sau Basarabia şi evreii** *(Editura Vremea XXI, Bucureşti, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulţumeşte să fie, ca alţii, negaţionist. El admite Holocaustul din România, dar îl motiveaza, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"*. (sublinierea îmi aparţine, P.G.).

Subtilitate de stâlp de telegraf. Îi cunosc gândirea de câlţi (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română,** îmi reproşa că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în Bucureşti, evrei purtînd stea galbenă - însă lăsase baltă argumentaţia ca aş fi minţit şi trecuse la alte celea… Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de polemiza cu el, cu atât mai puţin de a-i re-explica, la tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelat în **Săptămâna Roşie**.

"Prin oraşele patriei", îşi continuă pionierul-patriei contribuţia: "(…) sunt bulevarde şi străzi care poarta numele mareşalului Ion Antonescu. Magdalena Boiangiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureş, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareşal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în faţa garnizoanei se afla un soclu care aşteaptă bustul mareşalului".

Biata M. Boiangiu, ce calvar trăise: fusese obligată la un ocol peste puteri, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu acelaşi nume), ba, cu dragoste-neţărmurită, cu veşnică-recunoştinţă se fotografia dinainte-i:

"La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns ca a trăit o situaţie extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureş".

Lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache. "Înainte", când mergea pe, de pildă, "Victoria Socialismului", ca secretar de partid şi emerită adunătoare de cotizaţii (ca şi Zoe Petre), nu era "nevoită" să calce victoria socialismului în picioarele-i personale: "pe timpul Odiosului" era mândră de al său (de)mers.

"În astfel de cazuri, vina aparţine autorităţilor din administraţia locala.(…) În unele locuri din spaţiul public continuă sa existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin şi Elena, din Piaţa Muncii, ctitorită de mareşal la începutul anilor '40 (…) Dupa aparitia Ordonanţei 31/2002 (…) bustul mareşalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (…). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunităţii

evreieşti, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei şi Parchetului General. Un protest similar a fost depus şi de Centrul de Monitorizare şi Comba-tere a Antisemitismului în România. (…) În concluzie, vreau să spun ca vizitele mediatizate ale înalţilor demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternica încarcatură simbolica. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală şi legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de faţadă".

Aici sfârşeşte lunga, plicticoasa, enervanta, obraznica "demas-care" oişteanică. Aşadar, autorul denunţului la gazeta de perete *22,* le reaminteşte românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui şi al tovarăşilor săi; îi ameninţă, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teşu de la *Munca*, cel cu «Ordonanţa, Ordonanţa!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmăreşte când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei *22*. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului)**, îşi va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *aşa se fabrică antisemitismul, antisemiţii, antiisraelienii, antisioniştii: dînd din falcă aiurea, fără contenire, acuzînd la întâmplare, calomniind, minţind-minţind-minţind* - el şi cei din echipa lui : Shafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laignel-Lavastine, Lily Marcou - sub conducerea înţeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei şi în *asta*: alcătuirea de liste, fişe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oişteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici şi al lui Mihail Oişteanu-Oigenstein-Răutu (vezi Dicţionarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la "Galateia", "Kadiş pentru Mişa" de V. Oişteanu). Nici el, nici verişoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanţi ai comunismului instaurat în România. Nici ca "disidenţi". După "revoluţie" nu am citit vreo declaraţie de dezaprobare a crimelor bolşevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunităţii lor de evrei basarabeni în slujba ruşilor ocupanţi.

Dacă mi se va atrage atenţia: copiii nu sunt vinovaţi de faptele părinţilor, voi atrage la rându-mi atenţia că acesta este un precept creştin. Or era vorba să-i imit şi în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Românie ei au fost cei care în virtutea "luptei de clasă", i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe "duşmanii clasei", ci şi pe membrii familiilor lor până la a şaptea spiţă, alungîndu-i din case, din slujbe, din şcoli, din universităţi, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i… În acest timp fiii-fiicele tovarăşilor de-altenaţionalităţi (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol…) studiau, nu doar "în Uniune" (ca Iosif Sava, Janina şi Ion Ianoşi, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, "vânătorilor de vrăjitoare"?;

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu ştiau ce fac părinţii (ca toţi bandiţii, "bătrânii" nu povesteau acasă ce activitate depuneau la "minister", la "cazarmă"), însă înţelegeau măcar că au şcoli speciale ("Petru Groza" din Bucureşti); că frecventează clinici, magazine-magazii

speciale; unii dintre ei erau aduşi la şcoală cu maşina de la "ministerul tatei"; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, "în Uniune", la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovaţi - ai marilor nedemni-demnitari comunişti vor fi întâlnit pe stradă alţi copii: vor fi constatat că "ceilalţi" sunt prost îmbrăcaţi, prost hrăniţi, frecventează alte şcoli, nu au reviste străine, cărţi, plăci cu ultimele şlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 şi 1965. Chiar dacă părinţii nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frământat pe copiii, pe adolescenţii curioşi-generoşi. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oişteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înţeles ceva-ceva şi că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor României - în numele U.R.S.S.;

c). În chestiunea asumării moştenirii comunităţii sale: în octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul "Un protestatar de elită" (vezi şi **Jurnal de apocrif**, Dacia, pag. 403). Era o replică la "Protest"-ul semnat în *România literară* de Alex. Ştefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] "ezită să-şi recunoască propria contribuţie la Holocaust". Indignatul ştefănesc, recent ţărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: "ca membru al societăţii româneşti de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuţie la fapte săvârşite înainte ca eu să mă nasc*" (subl. mea). Se vede că argumentaţia mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: "*fiecare membru al fiecărei comunităţi să-şi asume faptele bune - şi faptele rele - ale înaintaşilor"* - fusese convingătoare, din moment ce primisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Shafir, S. Damian, Paul Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oişteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moştenirea criminală apăsînd şi pe umerii săi - însă asta nu-l împiedecă de a denunţa "o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege" a lui Paul Goma în eseul **Săptămâna Roşie**. Care să fie acea "teorie" - nepedepsită de lege? Iat-o:

"*admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică*" (subl. mea, P.G.)

Afirmaţie aiurea, iresponsabilă; acuzaţie infantilă, de fiinţă neevoluată. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obişnuit a avea de a face cu ne-evreii timoraţi, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educaţie, prin structură, ne-cititor de profesie (ca şi tovarăşii săi de şaibă: R. Ioanid, Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârşit, textul meu, pentru a accepta evidenţa: *nu am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic…*

…Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul **Cărţii Negre** a lui Ehrenburg şi Grossmann; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor şi rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oişteanu, îndârjit vânător de antisemiţi, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinţilor săi, în Basarabia şi în Bucovina de Nord, după 28

iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mişa Oigenstein, tatăl său? Dar unchiul Dan (Leonea ştim: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut aceşti comunişti în teritoriile româneşti ocupate de duşman, atât de nemărturisit, de condamnabil (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până şi Gr. Vindeleanu, om onest în mărturie îşi opreşte onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roşu, culoarea sângelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu "amintirile" sale de la "Galaţi-iunie 1940", tocmai la "Zaporojie-august 1941"! - din aceeaşi grijă de a nega şi cronologia şi geografia, deci de a ascunde *adevărul despre cele peste 12 luni de ocupaţie sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcţia criminală de komisari bolşevici*. Dacă A. Oişteanu va răspunde că el - şi cei de vârsta lui - refuză să-şi asume fapte săvârşite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul - mai întâi lângă creatura numită: Alex Ştefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oişteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbeşte-prosteşte de "negaţionism", de "antisemitism", de "justificare a Holocaustului". Sunt nişte abuznici (de la *abuz*), mincinoşi-calomniatori, fiindcă bibliografia pe care mă reazem provine şi din surse evreieşti, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă *nu produc citate din textele mele - ca să nu producă dovada necinstei lor*.

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre "masacrarea, de către români, aproape în totalitate a intelectualilor evrei din Basarabia şi din Bucovina, după 22 iunie 1941"… Să consultăm volumul în limba rusă **Evrei Moldovî,** realizat sub conducerea lui S. Şpitalnik (Chişinău, 2002) cu girul Bibliotecii municipale "B.P. Hasdeu", a Bibliotecii evreieşti "L. Manger" şi a *Joint*-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din "Moldova, în secolul XX" (ar trebui să se înţeleagă: "din R.S.S. Moldovenească", în realitate aria geografică fiind mult mai întinsă: pe lângă Basarabia şi Bucovina de Nord, provincii româneşti, cuprinde o parte din Galiţia, din Ucraina: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluşi evrei nativi din alte provincii româneşti şi ruseşti, trăitori la un moment dat în"Moldova".

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecţi, plasticieni, muzicieni repertoriaţi. Dintre aceştia au murit în "lagăre din Transnistria" - deci sub administraţie-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941; 2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kameneţk-Podolsk - deci sub administraţie germană); 3. Vainstein Israil - în 1942; 4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supravieţuit; 5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chişinău. A supravieţuit; 6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administraţie germană) ; 7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto; 8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în gheto de către români, în Transnistria - a supravieţuit; 9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a şi murit în 1941.

Administraţia românească are pe conştiinţă internarea a 7 oameni de cultură evrei şi moartea a 5 dintre ei - chiar şi unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepţiile indicate, intelectualii evrei din "Moldova" s-*

au/au fost evacuaţi, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.

Faţă cu obrăzniciile, acuzaţiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Şi noi, ne-evreii am suferit, şi noi avem dreptul de a ne apăra suferinţa şi onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieşi la rampă, de a cere să fie recunoscute şi suferinţele pricinu-ite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilori susţinători ai tezei ridicole, false, inumane a *unicităţii* genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 şi a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidaţi, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români şi ale statului român, victime: în primul rând evreii şi ţiganii, iar vinovaţii români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecaţi şi condamnaţi. Să nu ne mai lăsăm copleşiţi de insulte, de calomnii, acoperiţi de scuipaţi, îngropaţi de vii în "bilanţuri" fanteziste şi unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupaţie sovietică şi de teroare comunistă*! Şi noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi trataţi de "fascişti", de "antisemiţi" - ultima găselniţă fiind: "negaţionişti" (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor împroşcînd minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a "Ordonanţei de urgenţă nr. 31/2002 privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoa-nelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii" (am citat fidel din denunţul semnat de Andrei Oişteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului "fascist" (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după "fascist", a: "*şi comunist*".

Nu mai mult - dar nici mai puţin.

Încolo textul Ordonanţei este perfect: şi noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruşi, nici unguri, nici "de alte naţionalităţi"), de *xenofobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenenţa la naţiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca "socialist" pe lângă: republică, cetăţean, cultură, caracter naţional, limbă ("moldovenească").

Agitaţii holocaustologi: A. Oişteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar şi altă cetăţenie, dar şi o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm şi în asta: străinii - sau încă-cetăţenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate naţională, pe români, ca băştinaşi, să fie invitaţi a nu mai pune piciorul pe pământul nostru şi să fie urmăriţi penal prin instanţele naţionale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetăţenie pentru călăii românilor sub comunişti, deveniţi calomniatori ai României şi ai românilor; să nu li se permită intrarea în ţara "tradiţional antisemită";

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în ţara noastră - unde "*antisemi-*

tismul are rădăcini adânci în istoria politică şi culturală" - citat din calomniatorul-şef Wiesel - a foştilor cetăţeni români, vinovaţi de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupaţie străină - şi care, ca cetăţeni ai altor state, au calomniat constant România şi pe români;

- să nu mai tăcem - ca şi cum noi am fi vinovaţii! - numele şi faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuţi prin faţa unui tribunal moral ("ecologic", vorba Oişteanului), chiar şi postum - toţi cei care au făcut rău României şi românilor sub ocupaţie sovietică, precum şi toţi securiştii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră ţară, s-au prelins în USA, în Franţa, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002 privind "interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist *şi comunist*" - aşadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociaţiile, periodicele, volumele, făcînd elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile, "operele" unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chişinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Nina Cassian, Voicu, Chiva, Ed. Reichman…;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervenţiile în presă, ale reprezentanţilor Industriei Holocaustului, purtători de minciuni şi de calomnii;

- să fie expulzaţi de pe sol românesc acei evrei şi unguri care întreţin *adevărul etnic* al lor, potrivit căruia doar "românii fascişti" au asasinat evrei, în schimb (!) evreii şi ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupaţiei Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregei Românii, când au colonizat "aparatul de stat şi de partid" - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oişteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulţumit că "teoria" mea din **Săptămâna Roşie** este "atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"- va fi regretînd simpaticul etnolog că nu sunt dat pe mâna (fie şi postumă…) a lui Nicolsky.

De mirare această "atitudine împăciuitoristă", pentru a folosi un tic verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu şi de tatăl său, Mişa Oigenstein, director al uzinei de capete pătrate *imeni* "Ştefan Gheorghiu". De mirare, pentru că tovarăşii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de "antisemitism".

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea Bucureşti în timpul Revoluţiei Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franţa, unde a trudit în slujba Securităţii, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca "agent literar". El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: "antisemit", fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în Basarabia ocupată, în ianuarie 1941) şi de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul şi prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte "antisemite" ("textele" fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constînd în faptul că scrisesem: în 1949 un securist… ungur de la Mediaş pe nume Paszty i-a anchetat pe mama şi pe tata în ungureşte - dacă nu ştia româneşte…; despre el mama spunea că nu avea nevoie să cunoască limba română, bătea-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oişteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci şi *goi*-ii: G. Andreescu, Vasile Gârneţ, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican…

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi "încadrat" în categoria "antisemit cinstit") - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aş fi "trivial negaţionist"), în schimb contest unicitatea genocidului ale căror victime au fost evreii, amintind şi de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a "moldovenilor" - în cazul ultimelor două comunităţi arătînd cu degetul spre komisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Cosaş' : Isaac Babel.

Înverşunarea lor împotrivă-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu *încerc să explic… ceea ce, pentru evrei trebuie să rămână în veci neexplicat şi neexplicabil* - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începînd din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat *şi* pe evrei - deci nu din "antisemitism tradiţional românesc";

b. victime ale nazismului german şi horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, *răzbunarea deviată*, constînd în a-i acuza - şi tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, între 1940-1945 ocupaţi de unguri) pentru că… îi trimiseseră la Auschwitz - campion al istoriei astfel traficate şi al statisticelor falsificate fiind Elie Wiesel, tatăl "spiritual" al holocaustologilor.

În această modestă acţiune de rostire a adevărului şi numai a adevărului am fost lăsat singur în faţa haitei-de-vânători-de-antisemiţi. Cu excepţia-excepţională a istoricului Mircea Stănescu (alt "sinucigaş"), nu am remarcat vreo luare de poziţie, publică - nu întru apărarea mea (am dovedit: ştiu să mă apăr şi singur), ci întru apărarea adevărului istoric privind întreaga noastră comunitate românească.

Evreii din echipa lui Wiesel mă acuză de "antisemitism". De ce până acum nu mă vor fi acuzat şi de "antiromânism"?, fiindcă mai ales pe românii mei îi criticasem-acuzasem de o mie de păcate?

Din acest motiv să nu se manifeste, acum, "românii mei"?

Să învăţăm de la evrei?
Să învăţăm de la evrei!
Să nu învăţăm de la evrei minciuna-etnică.

Paris, 6 februarie 2005 - şaizeci de ani de la Ialta.